ISSN 0132-4462.
№ 6 2003
ЧЕРВЕНЬ

перець

Олег ГУЦОЛ

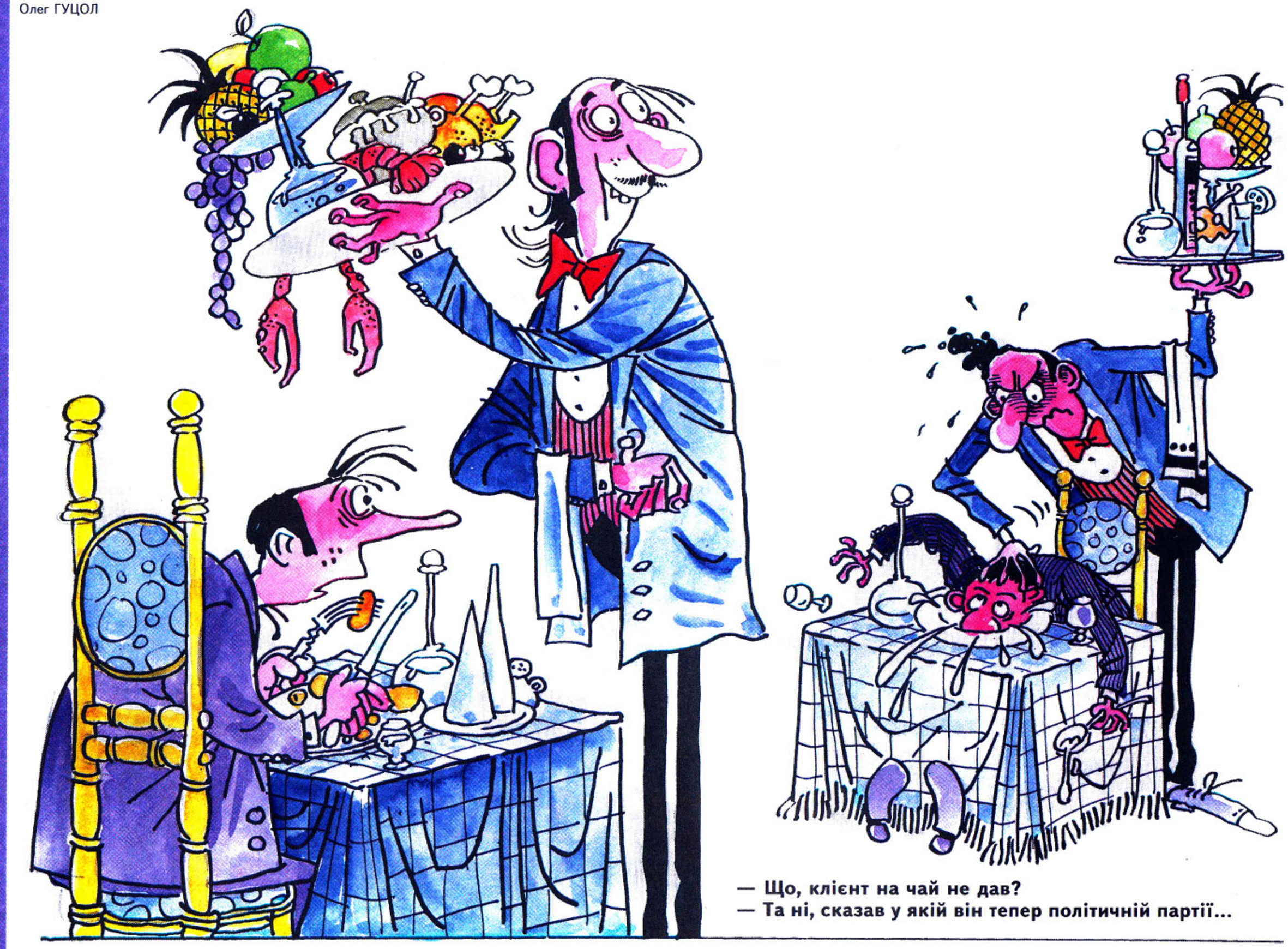

— Що, клієнт на чай не дав?
— Та ні, сказав у якій він тепер політичній партії...

Володимир АДАМОВИЧ

Віктор ПОПОВ

Володимир АДАМОВИЧ

perec-ua.

Георгій МАЙОРЕНКО

ЗАДАЧКА ДЛЯ АКАДЕМІКІВ

У Законі «Про наукову і науково — технічну діяльність» сказано, що держава забезпечує бюджетне фінансування науковців у розмірі не менше 1,7 відсотка від валового внутрішнього продукту України. Бюджетом на 2003 рік Національної академії наук передбачено всього 0,3 відсотка від ВВП.

Обидві цифри «законні», тобто проголосовані законотворцями. А академіки гріють лоби, як же на такі кошти можна «просувати науку» вперед?

ЕФЕКТ ПРИСУТНОСТІ

Парламентські слухання, які транслюються по телебаченню, часто викликають у глядачів здивування. Обговорюються важливі питання, а в сесійній залі депутатів, як кажуть, можна на пальцях перерахувати. Наш кореспондент зробив бліц-опитування серед киян. Він поцікавився у них: «Для чого ж тоді ведуться такі трансляції?» На що майже всі респонденти відповіли однаковісінько: «Мабуть, для того, щоб відсутні депутати хоч з телеекрана могли дізнатися, які вони сьогодні «вирішують» проблеми».

Є ПРОГРАМА

Сьогодні в Україні більше двадцяти тисяч сільських населених пунктів. І тільки сімдесят дев'ять відсотків з них мають регулярне автобусне сполучення із райцентром чи іншими містами. У Полтавській, Сумській, Луганській та Одеській областях 25-35 відсотків сіл навіть із асфальтованими дорогами не мають автобусного сполучення.

Мінтранс затвердив свого часу програму «Сільський автобус». Але програма є, а автобусів у багатьох селах так і нема.

УВАГА! УВАГА!

Ви оформили передплату на журнал «Перець»? Порадьте це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам сусідам... Будьте з «Перцем»! Смійтеся на здоров'я!

БЕЗ ВІДРА НЕМА КОХАННЯ

БУВАЛЬЩИНА

Дружина завкафедри, Надя — скромна, тиха, спокійна — сумно зітхає:

— Сорок п'ять — це вже старість.

— І вам не соромно, Надю, таке говорити?! Але признайтеся, як ви зустрічаєте свого чоловіка?

— Стою біля дверей із відром сміття, чекаю. Бо як роздягнеться, то вже нізащо не винесе!

— Та викиньте к бісовій мамі те відро! Киньтеся чоловікові на шию, скажіть, що любите його найбільше за все на світі, що скучили за ним так, що й словами не передати!

— Та що ви?! У мене вже внук є!

— Хоч би й два. Треба виробляти гнучку тактику.

Надя таки зважила на мою пораду, послухала. Приходить чоловік додому, вона кладе йому руки на плечі і цілує в щоку.

— Надійко!— шепоче спантеличений чоловік.— А відро де?

Олена ЧЕРНЕНКО.
смт Чорнобай Черкаської області.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Мисливці зовсім озвіріли!

ІРОНІЗМИ

✓ Не хочеш стати жертвою беззаконня – кажи, що у нас в країні законність та правопорядок.

✓ Все для людей, треба б ще оприлюднити прізвища цих людей.

✓ Жінка не поспішає, поки її чекають.

✓ Раніше з університетів відраховували тих, хто не хотів учитися, а тепер, хто не бажає платити.

✓ Аби ні за що не відповідати, треба займати дуже відповідальну посаду.

Олександр ПЕРЛЮК.

Відкритий лист до Генерального юстицпрудента держави

Ваша достойносте, Генеральний юстицпруденте! Звернутися до Вас мене підштовхнула одна прикрість. Але про все за чергою.

Як відомо, серед народів, котрі найбільше себе люблять, на першому місці сидять французи. Вони й справді розумні, красиві, сексуальні та багаті. А я так собі мислю, що ще й хитрі. Мало того, що вже кілька століть Європа і людність поза нею причісуються, підшиваються під Париж, підстрибують під його дудку, так ці мсьє ще й запустили з потаємною метою відомі фрази, які мимоволі змушують весь світ вивчати їхню деркітливу мову.

Серед найпопулярніших висловів, звичайно — «шерше ля фам». Хоч недоучений учитель нашої восьмирічки перекладає його як «шершням — лафа», та ми з однієї ретропередачі дізналися, що то прямий наказ шукати жінку.

Ваша достойносте! Цей французький наказ і змусив мене звернутися до Вас із великим проханням. Може, Ви пам'ятаєте, як торік наша країна пережила епідемію парламентських виборів. На голови пригніченого реформами електорату, ніби дідько розв'язав мішок із горохом, посипалися партії. Назв їхніх не всі орденоносні службовці навіть у Вашому відомстві перелічать. Але нам найбільше запам'яталися ті, що люблять пиво, собак і жінок. Їхні лідери щодня нам посміхалися з екранів телевізорів, їхні багатообіцяючі програми друкувалися в кожній газеті, а їхні — простіть, якщо це слово нехороше — бренди прикрашали всі паркани, стіни й автобуси.

І ось після виборів уже календарі струсили з себе більше як 300 листків, а про ті гучні-бучні-піаристі партії ні слуху, ні духу. До виборів тільки їх було й чути, а як набрали 0,0 голосів — то ніби під лід пішли.

Якщо члени партії любителів тварин хоч на знак протесту проти війни в Іраку привели собак прогулятися і підняти лапу під посольством США; якщо пиволюби провели фестиваль пінистого напою і самі попід всіма парканами лапи... чи той, «ноги піднімали», то тих же партій, де люблять жінок, або жінки піклуються про майбутнє своїх чоловіків, і вдень зі свічкою не знайдеш.

Ваша честь, Генеральний юстицпруденте! Так не повинно бути в демократичній державі. Ви таких шерлокхолмсів маєте, котрі не тільки голку в сіні, а й що хоч і чого не хоч, знайдуть. Пустіть їх по передвиборному сліду, нехай зроблять добрячий шерше ля... партія. Як писав, цього разу не французький, а наш учений, ні з чого нічого не буває, і ніщо нікуди не пропадає: якщо воно, бува, в одному місці зникає, то безпремінно в іншому з'являється.

Сумно нам без них — без тих партій. Паркани і стіни голі. Телебачення — пісне. Суспільно-політичне життя наче завмерло. Так що постарайтеся.

З усією повагою до Вас

Василь Розумецький,
голова ще не зареєстрованої Партії любителів усіх партій.

До редакції лист приніс Микола БОСАК.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вибирайте будь-який білет. Ціни договірні.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Я ж казав, що цей Архімед з шостої палати таки переверне Землю...

ЕТИКЕТ

Священик зупинив свій автомобіль із відкритим верхом за знаком «Зупинка заборонена». До нього підходить автоінспектор:

— Вибачаюся, святий отче, але ви согрішили...

НА ЗАСИПКУ

Абітурієнт по знайомству вступає до університету:

Екзаменатор:

— А тепер питання за засипку: між ким і ким була російсько-японська війна?

ІДИЛІЯ

— Кохана моя, сонечко, жінонько, подай мені, будь ласка, піджак.

— А де він, мій котику?

— Мабуть, рибонько, у вітальні. Я кинув його там, коли ти, кізонько моя, дубасила мене шваброю за те, що я пізно приплентався додому.

А РАПТОМ?..

Один водій «Запорожця» розмовляє з іншим:

— А ось я ніколи не обганяю «БелАЗ» у нього під днищем!

— Чому? Це так зручно!

— А раптом назустріч другий «Запорожець»?

СУМА

Офіціант у ресторані подає рахунок клієнтові. Той довго тре очі, а потім каже:

— Це рахунок за вечерю чи ви хочете продати мені весь ресторан?

КАЗИНО

«Новий українець» після тижневого загулу приходить додому і каже дружині:

— У мене для тебе дві новини: погана і гарна. З якої починати?

— Гаразд, лякай! Починай з поганої!

— Я наше майно програв у казино. Усе, в натурі!

— Ну, а гарна новина?

— А казино виявилось... моїм...

ДИВИНА

Літак іде на посадку впоперек злітної смуги. Пілоти дивуються:

— Щось у них смуга якась коротка.

— Зате яка широка!

Микола ПАЛАМАР.
м. Луганськ.

Сергій РЯБОКОНЬ

ЧИНОВНИКОВІ, ЯКИЙ СПОКУСИВСЯ НА ДРІБНОГО ХАБАРА

Ну що ти взяв? Якусь дрібницю.
Тепер по стільки не беруть,
А от вже котру ніч не спиться
Й думки мов терпугом деруть.
Лиш задрімаєш на хвилинку,
Снодійний вживши препарат,
Як сниться небо у клітинку
Та камери тісний квадрат.
Бо брати слід не мінімально,
А так, скажімо, тисяч сто.
Тоді і спатимеш нормально,
І не займе тебе ніхто.

КОТЯЧА ДЕМОКРАТІЯ

Ну хто з нас побачити стільки хотів
У кріслах парламентських «жирних котів»?
Та зрештою пізно про це і питати,
Коли уже в залі коти-депутати.
І кожен сюди задля того вкотився,
Щоб вище піднести добробут котівства,
Бо саме жиріння котячої братії
Засвідчує, кажуть, розвій демократії...
А грамотна миша у слові «розвій»
Лиш літеру змінить — і вийде «розбій».

Олександр ЛУК'ЯНЕНКО.

ФРАЗИ

- ***Жінці легше роздягти чоловіка, ніж навпаки.***
- ***Жінка без телефону - все одно, що чоловік без телевізора.***
- ***Щоб підкорити жінку, треба спочатку їй підкоритись.***

Борис РЕВЧУН.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Жінко, двері відчини!

НЕПРОХАНА ГОСТЯ

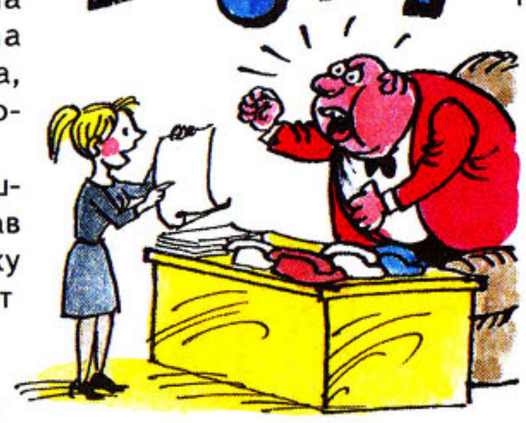

ГУМОРЕСКА

Арнольд Гнатович Олігрушенко сидів, зручно вмостившись у великому шкіряному кріслі, за столом червоного дерева. Його просторий кабінет — на п'ять колишніх комуналок — приємно обвіювався кондиціонером (за вікном од спекоти жухло листя на каштанах). На антикварному столі акуратним стосиком лежали тільки-но підписані папери на таємну угоду, яка мала збільшити статки компанії «Олігрушенко і К°» на кілька мільйончиків.

Поринаючи у мрії та у плани свого подальшого возвеличення, Арнольд Гнатович аж очі примружив, як ситий кіт на сонечку, розслабився... Але тільки-но перша сонна хвиля накотила на Арнольда Гнатовича, у двері тихенько постукали.

«І де та Тамара вештається? — подумав про свою секретарку Олігрушенко. — Тут бозна-хто лазить, а її нема!»

—Хто там? Заходьте! — подав він голос. На всяк випадок — ввічливо.

Червоного дерева двері відчинились нечутно і на порозі з'явилося худюсіньке, тонюсіньке створіннячко в жахливому сірому платтячку. Тренованим оком окинувши дівчину, господар кабінету ледь скривився і льодяним тоном процідив крізь зуби:

— Нам секретарки не потрібні, до побачення.

Але дівчина зовсім не знітилися, навіть підійшла до столу Арнольда Гнатовича.

— Я не секретаркою до вас найматися,— сказала тихо, але твердо.

«Певно, молода спеціалістка, миша комп'ютерна»,— подумав пан Олігрущенко, а вголос майже терпляче додав:

— Спеціалісти нам теж не потрібні.

— Я не спеціаліст.

«Може, з якою перевіркою? Знайшли, кого посилати!» — усміхнувся подумки.

— То хто ви і звідки? — перейшов на діловий тон Арнольд Гнатович і вперся пронизливим поглядом у очі гості.

— Я твоя совість, Арнольде,— просто, наче про абищо, сказала дівчина.

— Що? — здивовано витріщився на неї Олігрушенко. — Звідки ти тут узялася? Із психушки вискочила?

Та ж стояла собі незворушно, і знову мовила впевнено:

— Я твоя совість. У мене є докази. — При цих словах вона, наче фокусник, вийняла із рукава сувій паперу. — Ось список твоїх гріхів. Навіть тих, про які ніхто й не здогадується.

«Все ясно! Шантажистка!» — шугонуло крізь голову Арнольда Гнатовича. Він спокійно простягнув руку через стіл, узяв папери і почав їх переглядати по-професійному — швидко, але уважно.

— Скільки? — поцікавився по-діловому коротко.

— Чого скільки?

— Та ясно ж, чого. Десяти тисяч вистачить?

— Чого десяти тисяч?

— Доларів, звісно... Ну, двадцять кусків налом — і по руках!

— Я не продаюся.

— Е-е, це ти, дорогенька, загнула! Всі продаються, всі купляються. Тут мене вчити не треба... Гаразд, п'ятдесят... хай навіть сто тисяч! Бери, але більше сюди — ні ногою!

— Не потрібні мені твої тисячі, я твоя...

— Знаю, знаю: ти — моя совість. Якби була чиєюсь чужою, то я отут би із тобою не панькався. Не хочеш грошей,— пропоную відпочинок, а то он яка ти нещасна та дохла. Сейшели, Канари, Кіпр... — Арнольд Гнатович красиво, як у телерекламі, крутнув глобус, що стояв тут же на столі,— Вибирай!

— Не хочу я відпочивати.

— Значить, отака ми ділова леді? — ледве тамуючи єхидство, кинув Олігрушенко. — Тоді пропоную підприємство. Мо' щось із косметики, легкої промисловості?

— Не потрібна мені промисловість,— не здавалася дівчина.

— Що ж,— кивнув головою Гнатович,— розумно, клопотів менше. Тоді — маєток. Де хотіла б? — Арнольд Гнатович знову крутнув глобус. — Штати? Італія? Франція?..

— Та не хочу я ні в яку Францію. Я тут потрібна.

— Ну, тоді воно взагалі без проблем! Вибирай місцину на свій смак. То що, нарешті домовилися?

— Ні! — відрубала гостя. — Зрозумій: єдине, що мені треба, так це ніколи не полишати тебе, я ж твоя...

Обличчя господаря кабінету побагровіло, кулаки стиснулися.

— Ти мене дістала! А я хотів же по-доброму. Тепер начувайся! — І Арнольд Гнатович схопив трубу внутрішнього телефону: — Алло! Охорона! Швидко до мене! Тут одна дамочка заблукала, треба вихід показати.

Але гостя не стала дожидатися провожатих: вона просто розтанула в кондиційованому повітрі розкішного кабінету...

«Ну й ну! — подумав Арнольд Гнатович остаточно очунявши од подиву. — І привидиться ж отаке! Ніби ж і не перепиваю, як інші, до чортиків... А воно, бач, совість! Сміх та й годі! Ну звідки бо вона могла у мене взятися?!»

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль на Київщині.

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— І треба ж було в квартирі над нами поселитися штангісту...

ХРОНІКА НОВИН

СКОРОЧУЙ, ТА В МІРУ

До районного суду м. Новодідівська зі скаргою на гр. Дивака С. П. за образу своєї особи звернувся сам голова адміністрації Колобока А. Ф. Адвокат Дивака стверджує, що слово «гад», яке вжив у суперечці з Колобокою його підзахисний — це просто абревіатура від посади позивача.

ПРОФЕСІЙНЕ ЗАХВОРЮВАННЯ

Два скликання підряд пропрацював у бюджетному комітеті парламенту Верхньонижньої Кіловольти депутат Аль-Авраль. Тепер він навіть звичайне споживання їжі називає не інакше, як надходження до організму.

ОГОЛОШЕННЯ

Продається дачна ділянка площею 0,12 га. Є вода, газ, електрика. Відповідно на глибині 20, 240 і на відстані 320 метрів.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Вирішив дочку заміж видати і найняв репетитора.

Український супермаркет

УСМІШКА

Одного разу до нас на Полтавщину, в гоголівські краї, завітав із далекого заокеанського міста Таунзенд приємний чоловʼяга — справжнісінький вам ковбой — містер Уоркс. Вдачу мав таку як і полтавці, тому він нам, а ми йому швидко сподобалися. Йому — то й наші люди, і оновлена Кирпою залізниця з її «суперекспресом», і шишацький сир, який продається чомусь переважно у сусідній Росії, і ще багато чого. Та найбільше враження на американського фермера справив звичайнісінький для кожного нашого села погріб. Виявляється, у них там у Америці таких споруд не те що немає — вони про них навіть не чули.

Коли містера Уоркса щиросердий полтавський дядько запросив до святая святих свого господарства, де на стелажах тримало ешелоновану оборону всіляке соливо і квасиво, притиснуте кришками смажево і тушиво; де горою лежали буряки, картопелька, морквочка та інша всячина, гість від здивування мало язик не проковтнув. Тільки й спромігся на вигук захоплення: «О, супермаркет!»

І мерщій за фотоапаратом, щоб увічнити те багатство і потім своїм співвітчизникам показувати, які українці багаті.

Трохи охоловши, бо в українському погребі таки прохолодно, містер дивувався, але вже в площині американського практицизму: «Чому ви цього добра не продаєте? На ньому можна озолотитися! Одоларитися!»

Ніяк не міг зрозуміти американець, що через густоту тих супермаркетів у кожному селі така конкуренція розвивається, що їм за океаном і не снилася. Та й як же ти його навіть за долари продаси, коли он храм на носі, тоді христини, заручини, чи й так у гості куми прийдуть, свати припхаються, чи навіть сусіда принесе...

Ярослав ПРОЦЬ.

смт Шишаки,
Полтавська область.

Олексій КОХАН

Георгій МАЙОРЕНКО

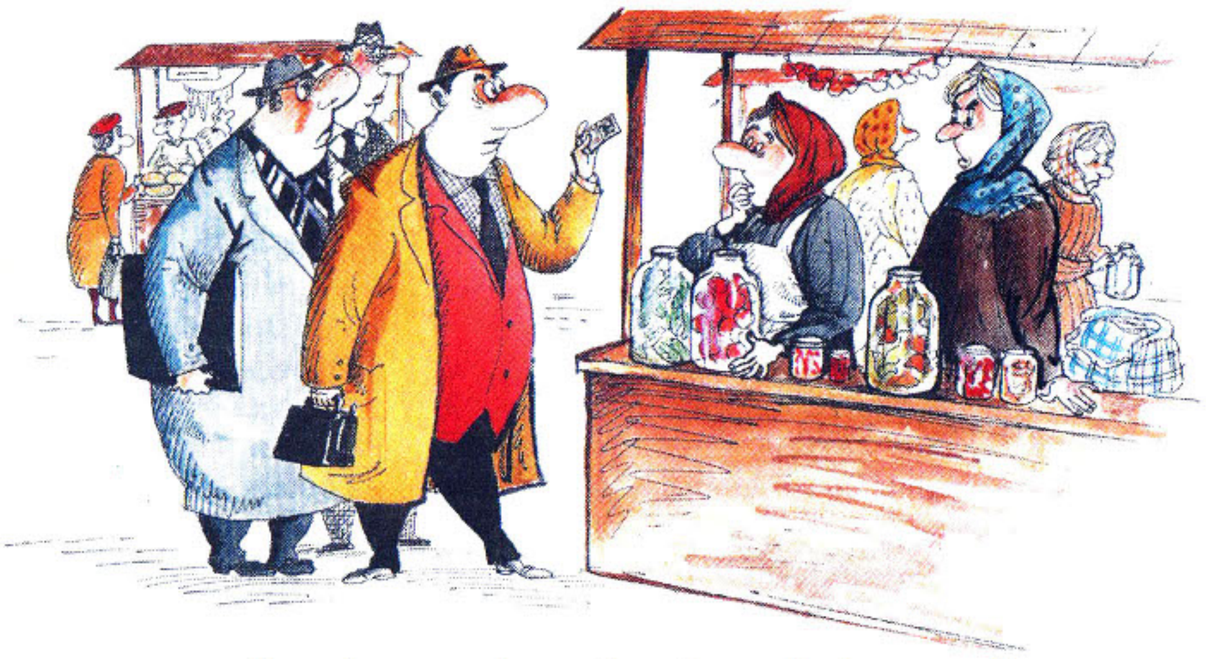

— Вас вітає комітет з банківської діяльності!

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Те, що реклама на Українському радіо занадто «фармацевтична», я вже звикла. Ніхто нікому не забороняє рекламувати «чудодійні ліки». Може, комусь допоможе. А останнім часом на радіо полюбляють супроводжувати сюжети телефонними дзвінками. У мене на кухні стоїть радіодинамік і телефон. І в телефоні такий самісінький дзвінок, як у тих рекламах.

Телефон: дзень-дзень! Я — на кухню. А то — в динаміку. Мовляв, дзвоніть, заходьте, купуйте. Буває, за десять хвилин по кілька разів бігаю. Замучила мене така реклама.

Валентина БИЛИЦЯ.

м. Вишневе.

Друже Перче!

Може, ти й без мене вже чув, що як тільки наші податківці цього року по-справжньому добряче трусонули тіньову економіку, так з неї на світло, тобто до бюджетів усіх рівнів, висипалося понад 746 мільйонів гривень. У нашому Печерському районі столиці на одному лише «затіненому» підприємстві у сейфах та в касирів вилучено вітчизняної валюти, доларів, євро на загальну суму понад 160 тисяч гривень. А кажуть, що грошей нема. Чого б їх не було? Трясіть ту тіньову економіку частіше — з неї ще й не те висипеться.

С. КИРИЧЕНКО.

Печерський район, м. Київ.

ТРЕТІЙ МІЖНАРОДНИЙ КОНКУРС КАРИКАТУРИ «НЕЗАЛЕЖНІСТЬ»

Ми запрошуємо художників усіх країн взяти участь у конкурсі на тему — «Незалежність і комп'ютер». Генеральний спонсор «Самсунг».

Техніка виконання вільна — тільки оригінал. Фотокопії, ксерокопії і роботи на електронних носіях не приймаються.

Карикатури повинні бути виконані без слів. Формат не більше А-3 (420х297 мм), не менше А-4 (297х210 мм).

Кількість робіт не більше трьох. На зворотньому боці кожної роботи обов'язково зазначити прізвище, адресу, номер телефону, номер факсу.

Останній термін одержання робіт: 20 серпня 2003 року.

Разом із роботами учасники конкурсу повинні надіслати анкетні дані з фотографією.

Організатори не несуть відповідальності за пошкодження, отримані при пересилці. Прислані на конкурс роботи не повертаються і можуть бути використані організаторами в рекламних цілях, для публікацій, тиражування, виготовлення сувенірної продукції.

І премія: Ноут-Бук від генерального спонсора «Самсунг».

2 премія: 400 доларів США.

3 премія: 300 доларів США.

П'ять спеціальних призів журі.

Призи спонсорів.

Спеціальний приз журналу «Перець».

Переможці конкурсу будуть повідомлені додатково. За результатами конкурсу буде видано каталог, який надсилатиметься всім художникам, чиї роботи увійдуть до нього.

Надсилайте роботи на адресу: «Третій міжнародний конкурс карикатур «Незалежність і комп'ютер», а/с-17, Київ, 03142, Україна.

Георгій МАЙОРЕНКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— На вихідні поїхали на дачу, а у злодюг був робочий день...

Олексій КОХАН

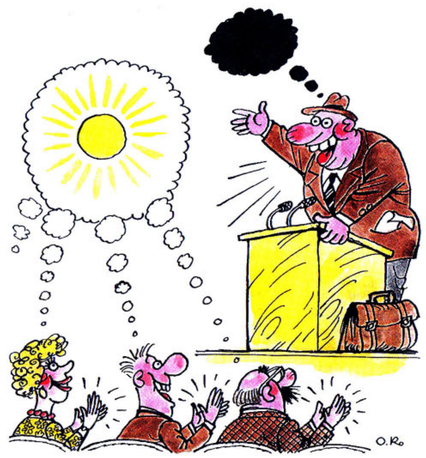

БАЙКИ

ВОГНЕГАСНИКОВА ТУГА

— Невесело у цьому світі жить,
Коли ніде нічого не горить!

ГОРДІСТЬ КАЛЮЖІ

— Мене всі люди поважають:
Так обережно обминають!

ВОВЧЕ СПІВЧУТТЯ

Життя Вовк Зайцю вкоротив,
А потім вив:

— Жаль Зайця, жаль: ще ж він на світі й не нажився...
А втім... якби не я, ним інший поживився б.

Віктор МОВЧУН.

Наш Вернісаж

Недавно ми вітали Костю Казанчева з перемогою на конкурсі карикатур в Туреччині. Аж тут ще одна новина! І теж приємна і для нас, і для художника. Журі міжнародного конкурсу карикатур в м. Пряшеві «(Словаччина) — тема «Пиво» — відзначило його роботу Гран-прі. Та у переможця не запаморочилася голова ні від пива, ні від успіхів. Сьогодні він у нас зі своїм вернісажем.

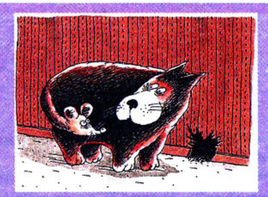

Дружній шарж Віктора КУДІНА.

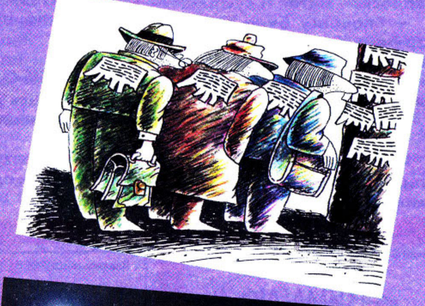

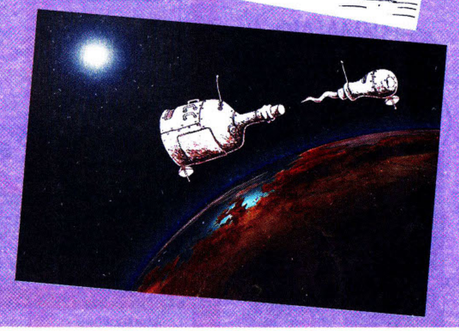

Чисто українські пограбування

Жахливо: багато хто з нас уже років із 5—7 не слухає «колгоспника». А дехто повністю відмовився від радіоточки, хоча утримання її значно дешевше, ніж, приміром, канарки чи кота. Для прикладу, бачите, я взяв співочі істоти, хоча не те що перевершити, а наблизитись до радіопрограм вони не можуть.

І ось так: не слухають радіо громадяни, повідрізали дроти, а з репродукторів прагматичні жінки повиймали магніти, аби біля них купою трималися голки. Ну, чому ви це робите, панове? Ми ж — передова, високоосвічена нація. З активною життєвою позицією, а ви... Не вірте невігласам, які говорять, що не можна увесь світловий день слухати дебати в парламенті — сказишся. Мовляв, істеричні радіоголоси в рідному домі розлучають тисячі молодих сімей. Бо, відомо, істерика — це як блохи: підчепив, вважай — жертва терору. Нісенітниця! Я, наприклад, радіо слухаю. І при всіх клепках. На те щоб на цілісінький день вмикав — нема на те здоров'я,— але слухаю. Особливо уважним буваю, коли гомонять про незаперечні успіхи у боротьбі з організованою злочинністю. Це надзвичайно важливо в країні, де, судячи з реляцій, народ поділився на невловимі групи злодюг і їхній резерв. Оргзлочинність,

роби висновок, яка б вона потужна і масова не була, приречена. Не допоможуть їй ні «лимонки», ні «лимони», ні «калаші», ні окремі випадки дружніх обійм із правоохоронними органами. Но пасаран! Не пройде!

Дещо тьмяніші перспективи, по-моєму, в системі не орг., а примітивних пограбувань. Хоча їх часом не можуть відрізнити, бракує освіти. А слухали б радіо... Приміром, яку злочинність ми маємо перед собою (та й з усіх боків), коли негідники обрізають кілометри електродротів, і цілі села (наприклад, у південних степах) роками залишаються без струму. При цьому злочинці приносять бухти зрізаного дроту на край того ж степового села і здають його на приймальний пункт. Недоуки схиляються в оцінках до оргзлочинності, мовляв, напасники діяли за попереднім планом, за змовою, а вчинивши крадіжку, принесли набуток до людей, яких теж не назовеш чеснягами. Хіба вони не знають, що на цьому дроті не тещині коралі висіли на шиї, а здійснювались накреслення суцільної і безастережної електрифікації країни?! Ці ж невігласи пропонують в'язати разом і «електромонтерів», і приймальників металу та запроторювати їх на нари.

Помиляєтесь, добродії. Не той масштаб. Немає в наявності ні вбитого такого-сякого підприємця, ні побитого депутата, а головне — ніхто не втікає не те що на Сейшельські острови, а навіть до Греції. Всі залишаються вдома, «при исполнєнії». І вже завтра вони ту знеструмлену лінію патратимуть далі, а приймальний пункт-«малина» прийматиме далі накрадене. А міліція — теж почуватиметься далі. Яка ж це «орг.»? Мізер.

Свого часу у місцях Львівського водозабору крали всі підряд кольорові дроти, і «Маленький Париж» серед традиційних напоїв мав для погамування спраги тільки пиво і шампанське. Цікаво, що водозабірники влаштовували самооборону і повідомляли міліції про затриманих злочинців. На це у відповідь чули, що злочинцем можна назвати людину тільки після рішення суду. «Ну, то приїдьте і заберіть затриманого!» — галасували зденервовані водозабірники. Не приїздили, бо з міліцією, бач, треба було б попередньо укладати договір. Не буду вдаватися в деталі, які скрупульозно описані в пресі (якщо треба буде — зазирнемо у підшивки), але цікаво, які домови треба з нею укладати (про це навіть по радіо ні гу-гу!), коли тебе щорічно грабують? І не лише тебе, а й сусідів, цілі вулиці...

Відомо, що римські раби жили краще за наших пенсіонерів — їх годували, водили до лазні, одягали, а у наших батьків та дідів вистачає сумління заплатити за квартиру плюс-мінус вода та світло. Але платять не сумлінням, а гро-

Пограбування

шима. Отож, ветеран праці починає клацати зубами. Він часто має єдиний вихід, аби залишитись у лавах будівників нового суспільства,— завести город-«дачу» і, постоявши півроку рачки, виростити на ньому ягоди, фрукти, овочі, а головне — картоплю, щоб було на столі не так порожньо. Більш ображених, скривджених людей, ніж вони, зараз в Україні, мабуть, нема. Але... кривда ще посилюється, коли літнього чоловіка на тій дачі ще й пограбують. А роблять це регулярно, нахабно і без будь-яких наслідків — йдеться про покарання. Як писав байкар, «примір — не довго показати». Далі класик, щоправда, відмовляється від конкретного прикладу, мовляв, «нащо чіпати». Але у нашому випадку є нагальна потреба чіпнути, бо запальних палких слів і промов уже є по Марусин поясок, а діла — пшик.

Так ось, під Львовом є симпатичне село Липники, геть оточене садово-городніми кооперативами та спілками. Дачники, як і у всенькій Україні, набудували хижок, літніх будиночків. І, може, даремно трудилися. Цілу зиму ті благенькі оселі б'ють-ламають нічні таті, викрадаючи все, що можна нести, котити, везти. Весною-літом негідники беруться вибирати з городів усяку ярину, а восени, як і належить — грушияблука.

Думаю, в цьому повідомленні нема жодної новини. Але... Час від часу злодії так заллють сала за шкіру, що «плантатори» беруться за пера і пишуть заяви до міліції. Аякже — приватна власність нібито перебуває під охороною органів правопорядку. Конституція, так би мовити. Та й податки на утримання міліції. Стисло кажучи, є подразники, які провокують посполитих звертатися до дільничних, у райвідділи внутрішніх справ. Але там, мабуть, таки по зав'язку саме внутрішніх справ, бо зовнішніх не видно. Минулого року ліходії познімали зі стовпів дроти, пообрізали їх під самі стріхи. Зробили вони це кваліфіковано, мабуть, із використанням автопідйомника. Не питайте, чи їх піймали. А взимку почалися масові погроми. Один із них був особливо зухвалий. Крали все підряд. Особливо постраждав Михайло І. — розгаратали всі двері, підвал, підсобки. А він же незадовго перед тим закінчив опорядкувальні роботи і сусіди вітали із завершенням тривалої і виснажливої роботи...

Пан Михайло, всупереч здоровому (чи нездоровому) глузду написав заяву і завіз її у Пустомитівський райвідділ внутрішніх справ. Його зустрів заступник начальника Зіновій Сорока. Поспівчував, попросив заспокоїтися і порадив приїхати за пару днів, так би мовити, «коли розвидниться». Приїхав, запитує, що з його заявою. А йому: ніякої зареєстрованої вашої заяви у нас немає. Отакої! Але Михайла знову просять заспокоїтися, обіцяють негайно втрутитися, мовляв, у Липниках у них є надійна «агентура».

Втрутилися... А куди — невідомо, бо відтоді були пограбовані ще кілька десятків будинків і ділянок. Може, це здається пустопорожнім базіканням, але багато хто твердить, що знає, які злодії бешкетують, і, аби дали право, самі привели б їх до тями... Але це вже — самосуд. Організований. Такий, як і злочинність.

Читач цей зауважив, що фейлетон має назву «Чисто українські пограбування». Мушу пояснити, чому спав на думку такий заголовок. Бо завжди фінал описаного мародерства один — кінці у воду. І чисто. Ще один штрих. Роками ображені і скривджені люди чекають старої доброї мас-медійної рубрики «Слідами виступів», сподіваючись на те, що добро переможе зло. Щось борня ця затягнулася. Виступів є до бісової мами, а слідів не видно. Хіба по радіо про незаперечні досягнення у подоланні організованої злочинності.

Володимир ПАЛЬЦУН,
уповноважений з прав людини,
яка трудиться на 5 сотках довкола Львова,
113 підписів.

м. Львів.

Вінегрет із перцем

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЯК ВДОМА

Марійка приїхала з курорту.

— Ну, і як там тобі відпочивалося?— питає її сусідка.

— Спочатку було дуже незручно,— відповідає Марійка.— Але потім, коли з усіма посварилася, то почувалась, як удома.

ЗА РІВНІ ПРАВА

Чоловіки сидять за кухлем пива і неспішно ведуть розмову.

— Ти хотів би,— питає один другого,— щоб у чоловіків і жінок були рівні права?

— Я обома руками за!— погоджується товариш.— Так набридло підкорятись дружині.

ЯКБИ ОДРУЖИВСЯ

Зустрілись давні друзі.

— Як поживаєш?— питає один.

— Не скаржуся.

— Якби ти одружився, то скаржився б...

Олексій КОХАН

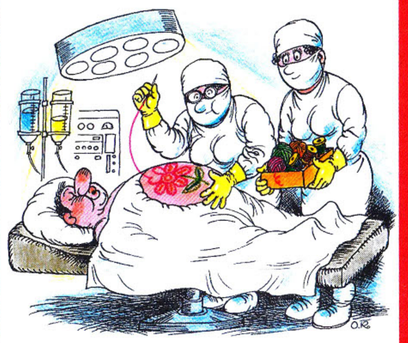

Сергій ТЕРЕЩЕНКО

Микола КАПУСТА

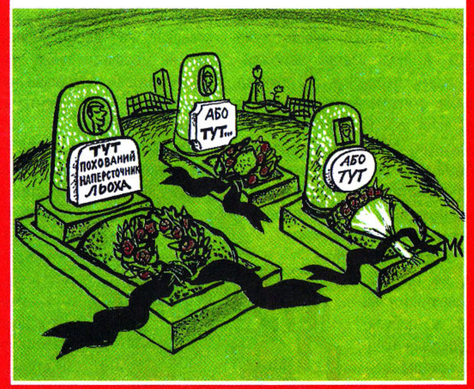

НАРОДНІ УСМІШКИ

ЧИЙ КРАЩИЙ

Засперечалися дві секретарки — чий шеф кращий:

— Мій кращий,— каже одна,— бо молодший.

— Зате мій гарніший.

— А мій багатший.

— А мій завжди щось дарує мені на день народження.

— А мій кожного свята це робить.

— А в мене від мого скоро дитина буде.

— А в мене вже є!

ХИТРИЙ СТУДЕНТ

Розмовляють два студенти.

— Давай сходимо до кімнати кривих дзеркал,— каже перший.

— Чого?

— Сфотографуєш мене у дзеркалі, яке всіх показує худими.

— Навіщо?

— Вишлю фотографію батькам. Вони як побачать, який виснажений їхній синок, то негайно вишлють посилку та гроші.

Георгій МАЙОРЕНКО

Владислав ШИРЯЄВ

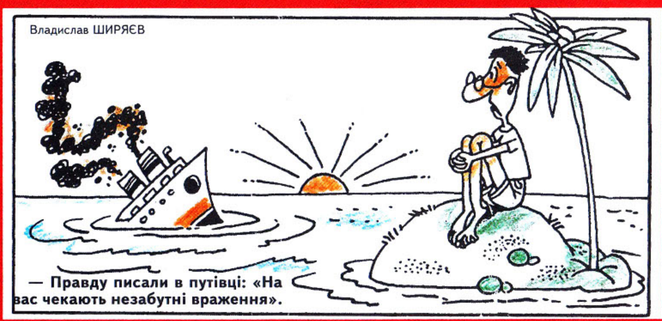

— Правду писали в путівці: «На вас чекають незабутні враження».

Сергій РЯБОКОНЬ

Олексій КОХАН

— Ви теж до Харкова летите?
— Ні, мадам, я — на Канари!

Владислав ШИРЯЄВ

— Догосподарювалися! І на цій фермі жодної овечки не залишилося!

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

Вадим СИМИНОГА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Валентина Шульги)

— Що це за парашутисти?
— Та з приймальної комісії — балкони будуть оглядати!

НАРОДНІ УСМІШКИ

НЕ НА ТУ НАПАВ

Зайшов хлопець до овочевого магазину, побачив там мишу та й каже жартома до дівчини-продавщиці:

— Ти й мишей продаєш?

— Звичайно.

— Дай мені дві.

— Лови — у нас самообслуговування.

НА УРОЦІ ЗООЛОГІЇ

Учителька до учня:

— У тебе вдома є кіт?

— Є.

— А собака?

— І собака є.

— А от скажи: до яких класів вони належать?

— До ніяких.

— Чому так думаєш?

— Бо вони не ходять до школи.

ВИГІДНА ТОРГІВЛЯ

— Ти буваєш на базарі?

— Щодня там торгую.

— Чим?

— Собаками, котами і голубами.

— І як вона, ота твоя торгівля?

— Чудово! Все продане додому повертається.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

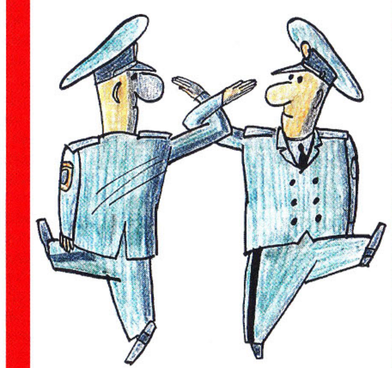

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Тепер він вірить лише в долар...

Олексій КОХАН

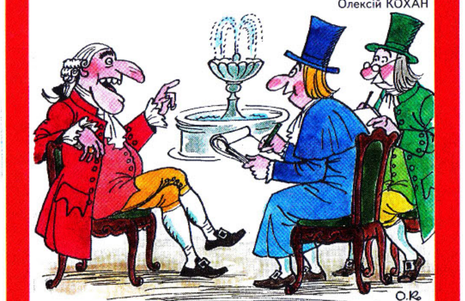

— Що вам, пане Сальєрі, найбільше подобається в Моцарті?
— Його талант.
— А що найбільше в ньому не подобається?
— Його талант!

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПОРОХНО

Прийшла баба додому з базару та й каже своєму Кузьмі.

— Мені сьогодні один дід пропонував вийти за нього заміж.

— Я думаю, що ти добре йому відрізала.

— Звичайно.

— Як?

— Кажу: «У мене дома вже є таке порохно»!

БУДУТЬ ТРІЙКИ

П'яний батько подивився у зошит до сина та й каже:

— Молодець. Учора ціла сторінка зошита були одиниці, а сьогодні вже двійки.

— А завтра будуть трійки.

— А звідки ти знаєш?

— Казала учителька, що будемо їх писати.

ЗАТРИМУЙ

— Грицю,— каже сусід,— твої колорадські жуки емігрують на мою картоплю.

— А ти їх затримуй, якщо вони без візи.

Почули і записали Василь ВЕРБА та Іван МАРТИШКО.

Вінегрет із перцем

Радна САХАЛТУЄВ (тема Леоніда Телятникова)

— Учора так нажлуктився, що тепер ангели ввижаються.

ДУМКИ РЕЧЕЙ

- *Манекен: «Ніколи не відстаю від моди я».*
- *Сільниця: «Сучасне життя не цукор».*
- *Ложка й Виделка: «Весь люд годуємо».*
- *Барабан: «Можу й Першу скрипку заглушити!»*

Борис СЛЮСАР.

Олексій КОХАН

— Скільки у нас талановитої молоді, який творчий потенціал!

ДАЙ ПЕНСІЮ!..

Їй-бо, жити у шахтарському краю і не відчувати своєї приналежності до підземної «гвардії праці» дуже непросто. А іноді взагалі неможливо. У цьому переконує й приклад одного із жителів гірничого міста Тореза, який уже на схилі літ почав дуже активно роздумувати про робочі будні під землею.

Варто сказати, що чолов'яга хоч і пропрацював весь вік на поверхні, таки теж видобував свою продукцію з-під землі. Щоправда, не так глибоко, як шахтарі у вибої. Бо ж цибуля, яку вирощував наш герой, погодьтеся, сидить у землі значно ближче до поверхні.

«Ну то й що з того, що я зроду не був у шахті? — розмірковував він. — Зате мою цибулю туди брали з собою шахтарі. Бо який «тормозок» без кусня сала й цибулини?..»

Ідея отримати на офіційному рівні статус ветерана вугільного підземелля стала нав'язливою. І то ось чому. Гірники, які гнули спини у тісних вибоях, на схилі літ отримують відносно нормальну пенсію. І, поглядаючи на них, тепер чимало чоловіків-пенсіонерів у шахтарських містах і селищах чухають потилиці: «Ех, чим же я раніше думав?..»

Утім, є такі, що не вішають носа. Бо переконані: аби-но здоров'я — а його ж запросто можна було вгробити у тій же шахті! — а все інше можна... купити. Навіть той же підземний стаж, що гарантує солідну шахтарську пенсію. Саме так учинив і завсідник цибуляних плантацій: оформив собі пенсію гірника, тицьнувши за це «кому треба» дві тисячі доларів.

Може, згаданий випадок — єдиний у практиці працівників місцевих органів соціального захисту? Де там! Як повідомили в прокуратурі Донецької області, махінації з бюджетними коштами у Торезькому міському відділенні пенсійного фонду були поставлені на досить широку ногу. Аби не морочити зайвий раз голови, «підприємливі» службовці навіть установили для своїх клієнтів стійку систему тарифів.

Для оформлення пенсії не вистачає одного року роботу під землею? Плати 100 доларів і отримуй щомісяця гроші за підземний стаж. Щоправда, використовувався й більш творчий підхід до розрахунку. Так, один із чиновників за певні послуги «взяв» ремонтом своєї квартири. А інший якось оцінив свої зусилля всього в якихось 150 гривень. Зате, якщо «покупець» ніколи не був у вугільному вибої навіть на екскурсії, то мав бути значно щедрішим. Найбільше — дві тисячі «зелених» — взяли з уже згадуваного господаря грядок цибулі.

А всього в ході розслідування співробітники Шахтарського відділу по боротьбі з організованою злочинністю виявили в Торезі понад дві сотні епізодів гендлювання шахтарськими пенсіями. Карну справу порушено відразу за кількома статтями: розкрадання коштів у особливо великих розмірах, отримання хабара та зловживання службовим становищем. Один із працівників міського відділення пенсійного фонду, який підозрюється в розкраданні бюджетних коштів, уже заарештований і його подальшу долю вирішуватиме суд. І не виключено, що той 49-річний торговець підземним стажем у недалекому майбутньому зароблятиме дещо інший стаж. Ні, не під землею, але у місцях, теж дещо віддалених та ізольованих.

Павло КУЩ.

Донецька область.

Добра прикмета

Дехто каже, що прикмети,
сни — то забобони,
а я вірю, що це — таки
природні закони...
Якось раз моїй сусідці,
дівці Василині,
проти п'ятниці приснився
півень на жердині.
Я й кажу їй:
— Вийдеш заміж,
це пряма прикмета.
Поділюсь з тобою, дівко.

ще й таким секретом.
Щоб узнать, якого будеш
чоловіка мати,
треба тобі, дорогенька,
таки ж півня взяти,
на два дні у діжку кинуть
того гріховоду,
коло діжки зерна сипнуть
та поставить воду.
Коли ж будеш, Василинко,
його випускати,

то дивись, чи пити буде,
чи зерно клювати.
Якщо кинеться до зерен
голосиста птиця,—
буде чоловік господар,
до води — п'яниця...

Через три дні прибігає
рада Василина.
Грають очі, уся квітне,
мов ота калина.

— Ну, як справи з півнем, доцю?
давай по порядку. —
Василина зашарілась:
— Добре,— каже,— дядьку.
Як вискочив, то й не глянув
на зерно і воду,
а відразу за куркою
побіг по городу.

Микола ПАСІЧНИК.

м. Липовець
на Вінничині.

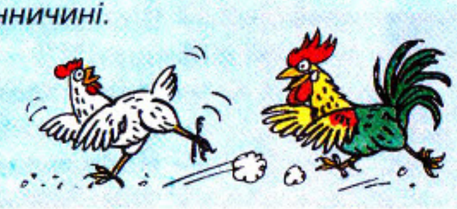

Слово має усміхнутись

Володимир МАТВІЄНКО

Саме таку обнадійливу і суттєву думку я неодноразмав нагоду чути у розмовах з відомим економістом, професором, Головою Правління Промінвестбанку Володимиром Матвієнком.

Певен, що людська усмішка — то цілком природнє бажання. Адже один із афоризмів Володимира Павловича нагадує нам: «Все, що викликає сміх — то ліки». Тож і слово має усміхнутись, адже сміх греблі рве,— додає він в іншому вислові.

Отже, з гумором, із дотепним словом В. Матвієнко не розлучається з дитинства. Недаремно ж одним із його улюблених письменників-гумористів був і залишається наш видатний чарівник слова, неперевершений Остап Вишня. Можу знову ж таки засвідчити, що й нині він частенько цитує його, як наприклад: «Попрацюємо, а там видно буде, на чому воно закондзюбиться».

Чи ділиться з колегами порадою з автобіографії Остапа Вишні: «На підставі свого досвіду радив би все-таки працювати так: спочатку подумати, а потім уже писати, а не навпаки. Так воно краще виходить, хоч праця трішки й тяжка».

Для читачів журналу «Перець» скажемо: Володимир Матвієнко — автор поетичних збірок «Люблю я свою Україну», «На рідних роздолах», «Пісня моя зоряна» та книг публіцистики: «Держава і банки», «Банківський вісник», «Автограф на гривні», «Роздуми банкіра». Він автор багатьох популярних пісень. Збірка «Дотепні слова» — то підслухані та виплекані зерна гумору і сатиричних приколів заслуженого діяча мистецтв України В. Матвієнка.

Як мовиться, усміхнене слово — то водночас енергія і мета людського життя.

Микола СИНГАЇВСЬКИЙ,
поет,
лауреат премії
імені Лесі Українки

● *Для деяких Батьківщина - це добре сховані гроші.*

● *Не треба боротися з конкретною особою, а треба боротися з системою, інакше переможе нахаба.*

● *Ознака епохи — миротворча війна.*

● *Політика без моралі - це скажена собака, що кидається на кожного перехожого.*

● *Епоха юристів - епоха беззаконня.*

● *До нових висот. Кожній сім'ї - свою партію.*

● *Кадри, як і карти в колоді, треба весь час перемішувати, щоб не позлипалися.*

● *Коли люди полюблять пісню, то полюблять і її автора.*

● *У нас зляпали такі закони, від яких чхає вся Україна.*

● *Треба вміти так стрибати по сковороді, щоб у вогонь не впасти.*

● *У нас в суспільстві хижаків більше, ніж в Африці.*

● *Якщо позаду стріляють, а попереду річка, то хочеш - не хочеш - попливеш.*

● *Банк повинен бути вуликом, але поки що він не гуде.*

● *Треба знати, як закидати ногу на ногу.*

● *Нехай людина буде багата, але економна.*

● *Не можна роздавати гроші без пам'яті.*

● *Треба віддати трохи, інакше заберуть усе.*

● *Важко казати, зате легко брехати.*

● *Дурневі та негіднику правди в очі не кажуть.*

● *Не можеш - не одружуйся.*

● *Філософ ні за що не відповідає.*

Володимир МАТВІЄНКО.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ти, жінко, весь час товкла мені, що я не мужчина. Ось я й змінив сексуальну орієнтацію.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

РАКОМЕНДАЦІЯ.

АРИСТОКРАД.

АМБАЛАТОРІЯ.

Григорій СТОРОЖ.
с. Джурин
Вінницької області.

КАШОГЛОТ.

ГРИМОФОН.

РАДІОЛЯКАТОР.

ЧЕПУРАШКА.

ВИСОКОПІДСТАВЛЕНА ОСОБА.

ОШАДНІ ВКРАДИ.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.
с. Кричильськ
Рівненської області.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

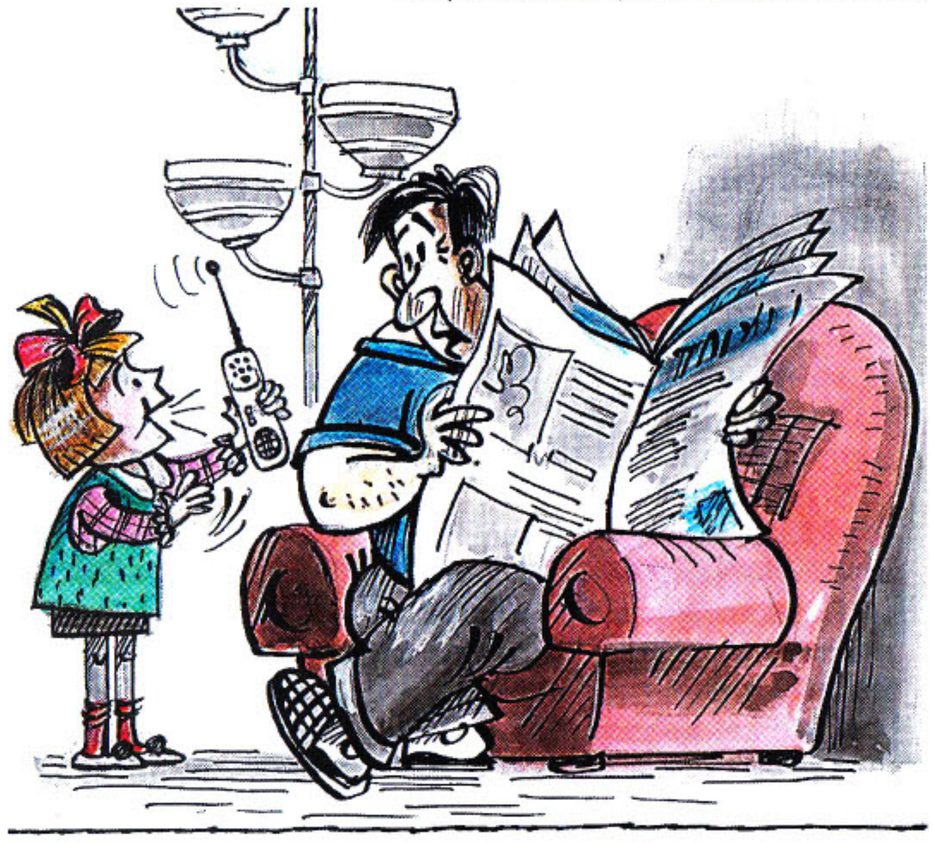

— Тату, тебе просить до телефону твій шеф, якого ти називаєш жлобом і бараном!

ПЕРЧЕНЯ

БАЛАЧКИ

— Скажи, Сергійку, чому море назвали Білим?

— Думаю, Ольго Петрівно, коли малювали географічну карту, то не вистачило фарби.

Петро ЛЯШЕНКО.

с. Кам'янка на Харківщині.

●

— Тату, пам'ятаєш, ти обіцяв мені купити велосипед, коли я перейду до наступного класу?

— Пам'ятаю...

— Вітаю, ти добряче зекономив...

Максим ЖИТНЮК.

РЕБУС

Хто правильно розшифрує ребус, прочитає українське народне прислів'я.

Склав П. МИШКО.

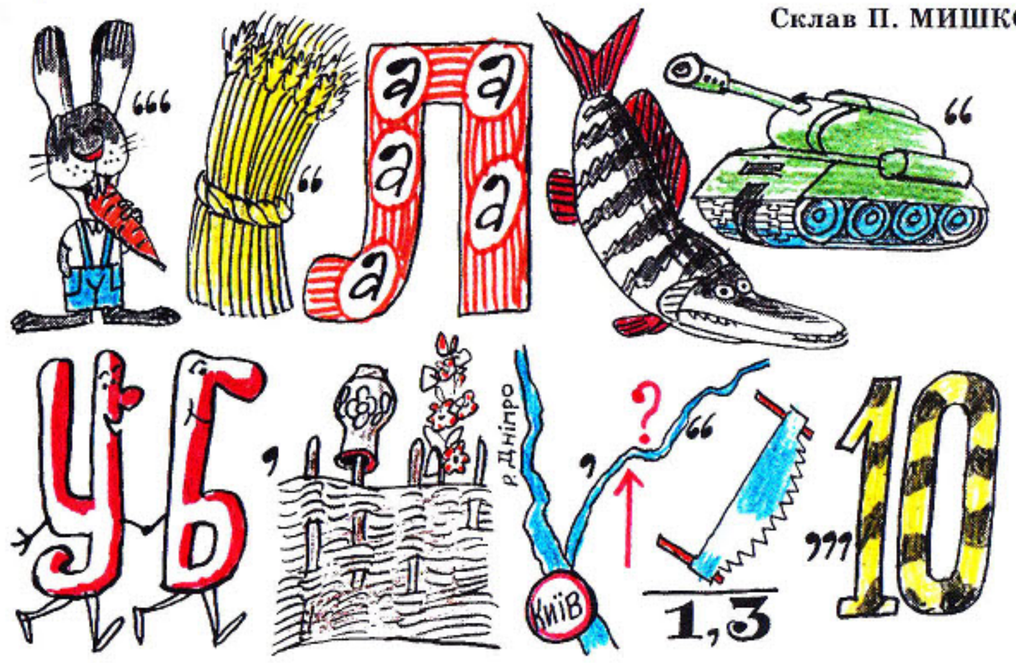

ПІВНИКИ

Біля хати поливає
Квітоньки бабуся,
Носить воду у відерці
Маленька Ганнуся.
Цвіт весняний
п'є водицю,
Горнеться до хати.
— А скажи мені, бабусю,
Як ці квіти звати?
— Це ж бо півники,
Ганнусю —
Так їх називають.
— То чому ж вони,
бабусю,
Вранці не співають?..

Анатолій ЛЕМПІЦЬКИЙ.

м. Бровари.

НЕ ЗДИВУВАТИ

Сашко розповідає хлопцям, як він учора ходив із батьком у ліс по гриби.

— Уявляєте,— хвалиться він,— я сам знайшов кілограмового гриба!

— Подумаєш,— зневажливо відреагував Толя,— такого гриба і сліпий побачить.

ГРИБИ-ХОЛОСТЯКИ

Онук із бабусею пішли в ліс по гриби.

— Шукай місця, де гриби ростуть сім'ями,— радить бабуся.

— А холостяків не брати?

СТИГЛІ ЯБЛУКА

Щоб переконатися, що учні добре засвоїли тему уроку — закон всесвітнього тяжіння, вчитель питає:

— Як ви гадаєте, чому яблука падають із дерева на землю?

— Ну це ж ясно,— каже Василько, якому довелося відповідати.— Падають, бо достигли!

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

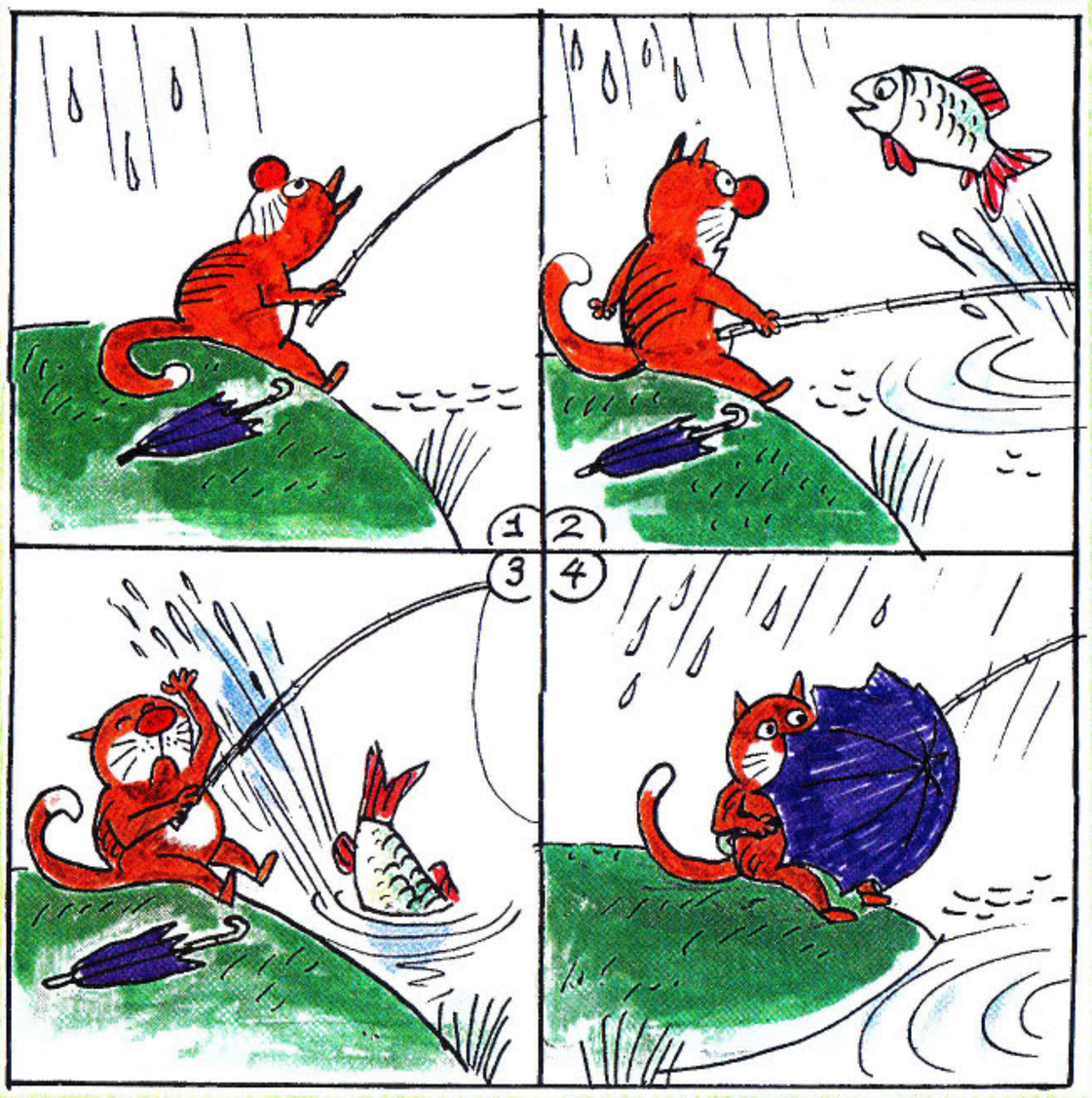

ЗА ДОБРО ПЛАТІТЬ ДОБРОМ

Словацька народна казка

Йшов одного разу селянин снопи молотити. А назустріч йому вовк:

— Порятуй мене!— просить,— Сховай у мішок, бо за мною мисливці женуться. Я тобі віддячу.

Селянин і сховав вовка у мішок. А коли мисливці пробігли — випустив його.

Побачив сірий, що небезпека минула і каже селянинові:

— А тепер я тебе з'їм!

— Хіба ж так за добро віддячують?— здивувався селянин.

— За добро ніхто добром не платить!— вовк у відповідь на те.

— Може, це так тільки у вовків?— каже селянин.— Давай у когось іншого запитаємо.

А тут якраз старезний беззубий пес дорогою плететься. Селянин до нього. Так, мовляв, і так, я вовка від смерті порятував, а він мене хоче тепер з'їсти. Отака виходить плата за добро.

— Так воно у житті і є!— відповідає пес.— Я коли був молодим, стеріг господарю і хату, і худобу. А як постарів, він мене вигнав. Не жди за добро добра!

Вовк аж облизався:

— Бачиш, моя правда. Тепер я тебе з'їм.

— Давай ще у когось запитаємо,— просить селянин.

Зустріли вони потім коня.

Але і кінь відповів, що за добро добра не сподівайся.

— Коли був молодий — то й поле орав, і снопи возив... Любив мене господар. А як постарів, зламав я ногу. Тепер не знаю, що й робити,— зітхнув кінь.— Вигнали мене з двору.

— Переконався, що за добро добром не платять?— ще дужче зрадів вовк. Хотів він уже селянина з'їсти, аж тут лисичка біжить.

— Давай і в неї запитаємо,— каже селянин.

Розказали вони і лисиці все як було. А лисичка й каже на те:

— Не вірю, щоб вовк міг залізти у цей мішок.

— Як це не міг?!— розсердився вовк!— Ану тримай його!— звернувся він до селянина.

Тільки вовк ускочив у мішок, лисичка зав'язала його.

— А тепер,— сказала вона селянинові,— бери ціп і молоти мішок. Бо не тільки люди, а й вовк повинен знати, що за добро треба платити добром! Чи не так?

— Так! Так!— закричав вовк, як тільки селянин кілька разів уперіщив ціпом по мішку.— Я все зрозумів, випустіть мене!..

Ось так лисичка селянина порятувала та вовка провчила.

Переповів М. СЛОБОЖАНСЬКИЙ.

НАСТУП УСІМ ФРОНТОМ

ГУМОРЕСКА

Ні з того ні з сього у міськвідділі міліції погасло світло. Навіть на пульті чергового.

Через хвилину прибіг захеканий постовий.

— То енергетики вимкнули. Один із кігтями сидить на стовпі і каже, що копійки, які минулого тижня їм перерахували, закінчились. Борг начебто сягнув суми з кількома нулями. Більше не дадуть і ківовата.

— А диспетчер заявив: або темнота, або гроші,— винувато мовив черговий.

Начальник відділу терміново скликав штабістів.

— Так що будемо чинити?

— Грошей нема! Так мені відповіли у казначействі. Бюджет недовиконується. Лікарі страйкують, вчителі зарплати вимагають. Словом, не до нас,— сперечердя жбурнула олівець головбух.

— Значить, диспозиція вимальовується непроста. Виходить, треба махнути рукою на злодіїв, забути про карні справи, плюнути на статистику... Так хто ж нас зрозуміє? — полковник міряв кроками кабінет.

Першим оговтався від шоку начальник штабу.

— Я пропоную контратаку... Раптово оточити гараж енергетиків і зробити перевірку техніки, водіїв. Задіємо наших державтоінспекторів. Щоб супостати зрозуміли, з ким мають справу.

Другого дня у ворота автобази на шаленій швидкості, виблискуючи мигалками, ввірвалися три синьо-жовтих «форди». Два інспектори чкурнули до контори, а десять заходилися звіряти номери, перевіряти гальма старенських «газонів» та інвентаризувати запчастини.

Через дві години операція завершилась. Шести вантажівкам заборонили виїжджати з подвір'я, а чотири колеса і два карбюратори забрали на експертизу, підозрюючи, що ті були поцуплені з гаража губернатора.

— Дякую за службу! — поздоровив учасників операції начальник.

Міліціонери адекватного удару ніяк не чекали. Гадали, ворог деморалізований і не здатен на активні дії.

Та помилилися. Ще не співали треті півні, як начальника розбудив телефон. Доповідав черговий по міськвідділу:

— До нашого двору ні заїхати, ні в'їхати. Вночі перекопали дорогу. Огородили траншею і поставили навкруги таблички «Обережно! Висока напруга» і «Прокладання кабеля».

Чия це робота, сумнівів не було. Та полізти засипати яму ніхто не наважився.

— Так що будемо робити? — знов задав своє сакраментальне питання полковник і сам відповів. — Може, нанести удар силами відділів карного розшуку та по боротьбі з економічною злочинністю? Це не якісь там «даїшники». Хлопці загартовані. Нюхали не тільки порох. Не встигнете до десяти дорахувати, як усе буде в ажурі.

Наступного дня «боротьбісти» окупували офіс енергетиків, а білих, мов сніг, господарів із піднятими руками виставили вздовж стін. Міліцейські експерти вигортали папери з шухляд і сейфів.

Але і це не подіяло. Світло не з'явилося.

А надвечір зателефонував стурбований дільничний інспектор.

— Товаришу полковнику! На вулиці Червоних міліціонерів якісь у касках і жовтих жилетах викопують електроопори. Кажуть, переносять на сусідню вулицю, де відкрився цех із пошиття повзунків. Біда, бо лінія живить наш міськвідділ.

Відповідь правоохоронців була блискавичною. На засіданні штабу полковник у камуфляжі, з автоматом і протигазом через плече розстелив карту, розмальовану червоними і синіми стрілами.

— Я зрозумів, похапцем лише комарів б'ють. Енергетики — міцний горішок. Отож, диспозиція така. На світанку вишлемо розвідку. Тільки опісля в атаку кинемо «Беркут». Потім специ з відділу по боротьбі з економічною злочинністю за неправильну парковку повантажать на евакуатори персональні авто цих рекетирів від енергетики. Їх прикриватиме ар'єргард державтоінспекторів.

Штурм удався. Вікторія була не за горами. Начальник міськвідділу вже хотів гайнути на обід, як запищала рація...

— Доповідає черговий! Пане полковнику, водопровідники відключили воду. Поки не сплатимо борг...

— Наступатимемо усім фронтом! — вигукнув полковник. — Досвід у нас є!

Володимир СУБОТА.

м. Харків.

МАЙЖЕ З НАТУРИ

Суддя запитує підсудного:

— Ваша професія?

— Акробат.

— Сержанте, зачиніть вікно!

* * *

Їде таксист Києвом. Зупиняє його негр:

— На Хрещатик підвезеш, брате?!

— Бегемот тобі брат!

— Сто доларів плачу...

— Сідай, брате!

* * *

— Лікарю, допоможіть — я наполовину глухий...

— Такого не може бути. можна бути або глухим, або ні...

— А ви перевірте.

Лікар іде в куток і шепоче:

— Сорок чотири...

Чоловік у відповідь:

— Двадцять два!..

— Розповісти тобі комерційний анекдот?

— Розповідай...

— Плати гривню!

Михайло КОЖУШКО.

м. Тростянець на Сумщині.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Моєму чоловіку здається, що він півень. Переконайте його, що це не так.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Вважаю його цілком здоровим, але рукави розв'язувати ще рано.

Вадим СИМИНОГА

Олег ГУЦОЛ

Олег ГУЦОЛ

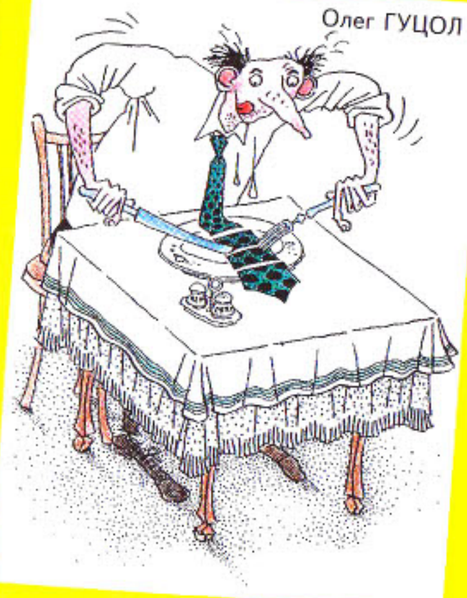

Друже Перче!

Не так давно у місті Кіровограді наш прем'єр-міністр проводив виїзну нараду Кабінету Міністрів. І там, кажуть, за кілька днів навели зразковий порядок і навіть відремонтували чимало доріг. Тому пропоную: нехай буде побільше таких виїзних нарад. Бо місцеве керівництво у нас здебільшого тільки тоді згадує про порядок, коли їде із столиці «велике начальство».

Семен ОВРАМЕНКО.

м. Одеса.

СКАНВОРД ● Склав М. ШИПШИНА ● СКАНВОРД

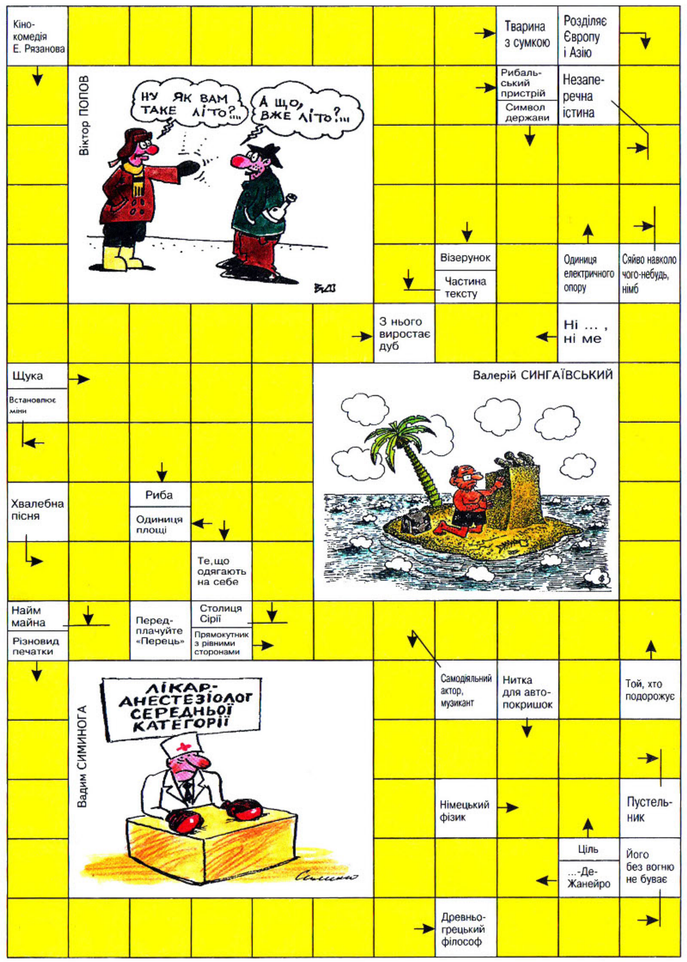

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 5

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Баран. 4. Море. 6. Тісто. 7. Роман. 9. Оркестр. 12. Адмірал. 14. Дудар. 15. Сад. 17. Арик. 18. Дракон. 19. Кріп. 20. Огірок. 21. «Мрія». 24. Трактор. 26. По. 27. Ситро. 28. Викрутка.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Борона. 2. Рим. 3. Літо. 4. Молекула. 5. Ефір. 8. Армія. 10. Традиція. 11. Дамка. 13. Діалог. 16. Содом. 18. Директор. 20. Острів. 22. Індик. 23. Мотор. 25. Риска.

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

Заснула щука, та зуби не сплять.

Інопланетний гумор

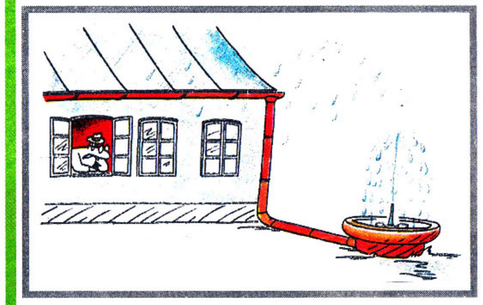

ІНТЕРСМІШИНКИ

ВИБІР

— Спецвипуск! — кричить хлопчик-газетяр. — Аварія міланського експреса!

— Жах! — страхається перехожий. — І коли це сталося?

— Цього ранку об одинадцятій тридцять.

— Мамцю моя! Та ж цим поїздом їхала моя дружина!

— Хочете взяти спецвипуск із усіма подробицями про ту страшну аварію?

— Ні, зачекаю на вечірній, у ньому буде й тираж лотереї.

НІ

На першому побаченні сором'язливий Дієго питає Саманту:

— У тебе були хлопці до мене?

— Ні. Маю дві дівчинки, але вони вдома коло моєї мами.

ЩО ЗНАЄ

Суддя звертається до Бена:

— Звинувачуваний, чи ви знаєте, що за неправдиві показання вам загрожує три роки ув'язнення?

— Ні, ваша милість. Але знаю, що як скажу правду, то буде значно більше.

ДОКАЗ

Жінка подала в суд на розлучення.

— І які ж причини? — питає суддя.

— Мій чоловік не любить мене.

— І маєте якісь докази цього?

— Звичайно! Остання наша дитина — не від нього.

Підготував Д. МИТЮК.

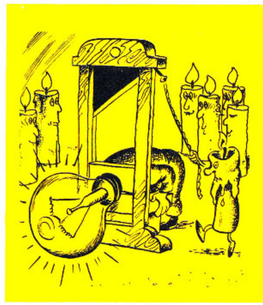

— Перестань чухатись, на тебе люди дивляться!

Біл ніколи не ходив на знамениті нью-йоркські цвинтарі й давно збирався навідатися туди. І от сьогодні угледів у газеті об'яву: «Візьміть участь у безплатній екскурсії по нашому саду небіжчиків, яку через кожні чверть години проводить поважний та благочестивий екскурсовод!»

Біл пішов на кладовище і приєднався до гурту екскурсантів, які йшли слідом за літнім джентльменом у циліндрі та окулярах у сталевій оправі, з мегафоном у одній руці і парасолькою у другій.

— Пані та панове! Ми наближаємося до колумбарію, площа якого — сто тисяч квадратних метрів. Більша частина установлених тут урн із прахом небіжчиків постачені фірмою «Фінпорт і син», що на двісті тридцять першій вулиці, по цині сімдесят доларів і двадцять центів за штуку. Якщо хороняться п'ять членів однієї сім'ї протягом не більше двадцяти п'яти місяців, одна урна дається зовсім безплатно.

Екскурсовод зупинився перед якоюсь скульптурною фігурою.

— Схиліть голови, пані та панове, перед великим американцем! На цьому місці знайшов свій вічний спокій триразовий чемпіон світу з поїдання бекону. Він споживав бекон тільки фірми «Мідлтон і Окс», чиї вироби завжди бездоганно свіжі і доставляються клієнтам додому точно у домовлений час.

Альфред ШИФЕРС

РЕКЛАМНИЙ ПОХОРОН

Екскурсія продовжувалася далі. Увагу екскурсантів було звернено на нове і добре збережене автомобільне шасі. Із мегафона пролунало:

— Пані та панове, зверніть увагу на торгову марку компанії «Б'юік». «Б'юік» вироб... ні, вибачте, «Б'юік» творить і створює автомобілі для будь-яких випадків і продає їх за помірними цінами. Оця могила цілком благополучного і забезпеченого середнього американця — красномовний доказ високої якості виробів фірми «Б'юік». Навряд чи ви зможете знайти на цьому щасі сліди аварії, хоча чоловік, похоронений тут, нісся по Форрестол авеню зі швидкістю сто двадцять кілометрів і на повному ходу влетів у вітрину магазину фірми «Кет і Бом». Розбита вітрина була відновлена фірмою «Кук», що на сто сімнадцятій вулиці, в рекордно короткий строк — триста хвилин.

Білові цього було вже по горло. Відділився од групи та сів на одну із лавочок, подарованих кладовищу однією фабрикою жувальної гумки. Біл заплющив очі й декілька секунд насолоджувався самотністю.

Але вже наближалася чергова похоронна процесія. Біл устав і скинув кашкета. Перед скромною домовиною крокувало двоє привітних із виду здорованів, які несли плакат із таким текстом: «Перед вами рекламний похорон від фірми «Рай і Пекло». Такий похорон коштує лише триста доларів. Від сьогодні до Великодня двопроцентна знижка. Скористайтеся цією вигідною можливістю».

Переклад із англійської.

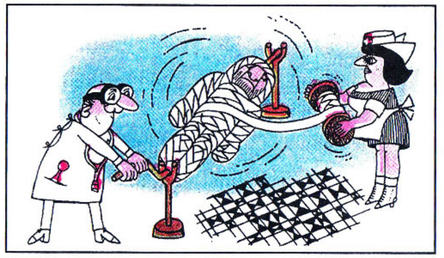

Чернівецьке радіо відповідає

— Що таке українська ментальність?

— Якими б ми не були злиденними, «добридень» у нас щодня.

* * *

— Що таке гнучка політика?

— Спитайте спину.

Флоріан БОДНАР.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Як відомо, у цирку виступають і коні, і коти, і ведмеді, і навіть удави. А ось, здавалося б, така домашня тварина як корова чомусь не удостоїлася виходити на арену.

Мабуть, саме тому й вирішила наша чорноряба сама пробиватися у артисти. Фотокореспондент зафіксував її у той момент, коли вона «розгулювалася» лужком на самокаті, («Перець» № 4).

Наші читачі, зрозуміло, здогадалися про наміри «ласуні» і підписи надсилали саме такого плану. Хоча були й інші. Журі цього разу було суворішим і назвало лише двох переможців. Ними стали: Василь САЛАТА з м. Полтави: *— Боже, чому ж так розігналася?!* Хоча б автоінспектор з «фаром» за кущами не сидів та Богдан СЕРДЕЧЕНКО з м. Мукачевого: *— А взимку ковзани куплю...*

Вітаємо!

А тепер придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО. На переможців чекають призи.

Страшне ПЕРО не в гусака...

«Хто має вгодовану худобу, може здати свою голову на м'ясокомбінат. Машина ходить по вівторках».

«Хочу познайомитись з жінкою з серцем, бажано гарною дівчиною без язикатості, для мирного сімейного життя».

«Кожний, хто здає свої шкури, повинен пред'явити довідки на ящур».

«Сметани нема. Пішла у санстанцію на аналізи».

«Жінки, в яких висохли голови, нехай заходять в салон, що знаходиться в кінці коридора».

«Продається шифоньєр недорого, але срочно».

(З оголошень).

«Обично я болію два чи три дні, а після того, як мене хворого відвідав кум, слабость розтяглася на тиждень».

«Коли я подробно розкажу, чого я напився, то у вас паперу не хватить, щоб описати».

(З пояснень).

Надіслав Іван ТОКАРЧУК.

«Сусід дорізав здуту корову разом із ветлікарем».

(З пояснення).

«Найвищі гори ростуть у Середній Азії».

«Наляканий страус тікає від переслідувача зі швидкістю 100 км/год. При цьому голову надійно заховує у пісок».

(Із шкільних творів).

Надіслав Петро СОХАН.

ПЕРЕЦЬ № 6 (1527)
Головний редактор Михайло ПРУДНИК.
Редакційна колегія: Микола БОСАК (відповідальний секретар), Анатолій ВАСИЛЕНКО, Павло ГЛАЗОВИЙ, Юрій ЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ, Іван СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати свій ідентифікаційний номер.

Здано до набору 08.05.2003.
Підписано до друку 26.05.2003.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 14280 прим.
Зам. 0110306.
Ціна договірна.
© «Перець» 2003 р.
Заснований у 1922 р.
Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, відділу розповсюдження 454-81-15, 454-81-38, реклами 441-81-39, факс 454-81-11, художнього відділу 454-81-24.

Internet: http://uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Державне видавництво «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

perec-ua. perec-ua. **Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua.livejournal.com** perec-ua. perec-ua.

Індекс 74393

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Що це?
— Ще не знаю, але мене переконали, що воно нам украй необхідне.

— Схоже на те, що ми випередили всіх конкурентів, але зі своїм товаром дещо поспішили.

— Уявіть, що це ваш конкурент. Ваші дії!

— Конкурента не треба переоцінювати, але й боятися його не слід.

— Поглянь, тут є реклама! Значить, є життя.

— Нині діяти з конкурентом потрібно також жорстко. Але значно тонкіше.

— Звичайно, торгувати краще з гумором. Але ж не до такої міри!

— Все-таки, працювати двадцять чотири години на добу за комп'ютером досить шкідливо.

perec-ua.
perec-ua.